

Protokół z posiedzenia
Zespołu do spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób
Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin
z dnia 26 października 2016 r.

Porządek posiedzenia:

1. Powitanie.
2. Przyjęcie porządku obrad.
3. Przedstawienie zmian w systemie oświaty związanych z podziałem subwencji na edukację osób niepełnosprawnych – przedstawiciel Ministerstwa Edukacji Narodowej.
4. Przedstawienie zmian legislacyjnych dotyczących zabezpieczenia opiekuna w przypadku śmierci podopiecznego – przedstawiciel Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.
5. Przedstawienie zmian legislacyjnych dotyczących wsparcia dla opiekunów sprawujących opiekę na dwiema lub więcej osobami niepełnosprawnymi – przedstawiciel Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.
6. Ustalenie terminu kolejnego posiedzenia.
7. Zakończenie posiedzenia.

Przebieg posiedzenia:

W dniu 26 października 2016 r. odbyło się drugie posiedzenie Zespołu ds. Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin. W obradach wzięli udział członkowie Zespołu i zaproszenie goście.

Na wstępie przewodniczący Pan Minister Krzysztof Michałkiewicz – Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych powitał zebranych.

Przewodniczący przedstawił genezę powstania Zespołu oraz plan prac Zespołu. Podstawowym celem zespołu jest wypracowania rozwiązań dla problemów zgłoszonych przez protestujące grupy opiekunów osób niepełnosprawnych. Następnie przedstawił porządek spotkania. Na tym posiedzeniu mają zostać przedstawione zrealizowane bądź będące w realizacji postulaty. Następnie przedstawił temat następnego posiedzenia – kształcenie zawodowe, dostęp do edukacji.

Następnie Pani Elżbieta Matejka przedstawiła informacje dotyczącą zmian w systemie oświaty związanych z podziałem subwencji na edukację osób niepełnosprawnych. Zapewnienie specjalnej organizacji nauki i metod pracy z uczniami niepełnosprawnymi wymaga wyższych nakładów finansowych. Są to zajęcia rewalidacyjne, zajęcia o charakterze terapeutycznym, konieczne jest zapewnienie odpowiednio wykwalifikowanej kadry oraz wsparcia w trakcie nauki. Dlatego też w systemie edukacji zostały ustalone wagi dla uczniów z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego. Wysokość wagi jest uzależniona od rodzaju niepełnosprawności. System zapewnia przepływ środków finansowych za uczniem, trafiają one do organów prowadzących placówki edukacyjne. Kwestią do rozwiązania było zapewnienie przepływów bezpośrednio do organów prowadzących szkołę lub placówkę, a następnie żeby te środki były wydatkowane zgodnie z założonym celem. Występowały przypadki, że środki na edukację samorządy wydatkowały na inne cele. W 2014 roku wprowadzono przepis w ustawie oświatowej, który określał sposób finansowania edukacji uczniów niepełnosprawnych.

Samorządy powinny przekazywać środki na zadania związane z edukacją uczniów niepełnosprawnych w wysokości nie niższej niż zostały na te zadania naliczone w części oświatowej subwencji ogólnej. W 2015 roku ponowione zostały te zapisy. Aby zapewnić stałość tego rozwiązania przeprowadzono nowelizację ustawy o systemie oświaty, w której wprowadzono gwarancję przeznaczenia środków na kształcenie specjalne uczniów z niepełnosprawnością w ramach jednostki samorządu terytorialnego. Ministerstwo Edukacji Narodowej przekazywało w latach 2015 – 2016 samorządom informacje o szacunkowej wysokości środków przekazywanych na realizację zadań związanych z edukacją uczniów niepełnosprawnych w celu skuteczniejszego realizowania założonych celów i efektywniejszego wykorzystania środków przez samorządy.

Następnie Pani Agnieszka Dudzińska zapytała o prace Zespołu powołanego w Ministerstwie Edukacji Narodowej, w których uczestniczyła strona społeczna. Następnie przedstawiła propozycje zmiany subwencji w dotację celową, ponieważ tylko takie działanie może zapewnić realne zabezpieczenie potrzeb konkretnych uczniów. Nowelizacja zapewniła przekazywanie środków do organu prowadzącego, jednakże są one przeznaczane na ogólne koszty związane z edukacją uczniów niepełnosprawnych, a nie na potrzeby konkretnych uczniów.

Pan Krzysztof Michalkiewicz zaproponował przeniesienie dyskusji o problemach w systemie edukacji na następne posiedzenie Zespołu, ponieważ zgodnie z harmonogramem pracy Zespołu ten temat ma wtedy zostać szerzej omówiony.

Następnie Pan Bartosz Marczuk przedstawił informacje dotyczące zmian w systemie świadczeń rodzinnych. 90% dzieci orzeczonych tj. ok. 220 tys. korzysta z Programu 500+. Kryterium dochodowe uprawniające do pobierania świadczenia na pierwsze dziecko w przypadku rodziny z dzieckiem niepełnosprawnym wynosi 1200 zł, co pozwala na korzystanie z programu większej liczbie rodzin. Ponadto zrealizowano orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, związana z tym nowelizacja umożliwia korzystanie ze świadczenia pielęgnacyjnego więcej niż jednemu opiekunowi, w sytuacji gdy w rodzinie jest więcej niż jedna osoba niepełnosprawna. Koszt wprowadzenia tego rozwiązania wyniesie ok. 30 mln zł. Od 1 stycznia 2017 roku podwyższone zostanie świadczenie pielęgnacyjne do kwoty 1406 zł. Od 1 marca 2017 r. zwaloryzowane zostaną świadczenia emerytalno – rentowe. Ponadto zostanie podniesiona kwota renty socjalnej do kwoty 840 zł. Zwiększone zostaną również świadczenia dla osób pobierających EWK o ok. 13%. Do zrealizowania został wyrok Trybunału Konstytucyjnego z listopada 2014 r. W tej kwestii niezbędne są rozwiązania systemowe, Ministerstwo jest otwarte na współpracę w tym zakresie.

Pani Iwona Hartwich stwierdziła, że osoby niepełnosprawne nie są usatysfakcjonowane wysokością podwyżki renty socjalnej. Osoby te są dyskryminowane, ponieważ wysokość renty socjalnej to 84% wysokości najniższej renty. Zapowiadano podwyższenie świadczeń rentowych do kwoty 1000 zł, ale renta socjalna nie została w tym ujęta. Środowisko nie zgadza się na takie rozwiązania. Ponadto od 10 lat nie weryfikowano kwoty zasiłku pielęgnacyjnego, który wynosi 153 zł.

Przewodniczący przypomniał, że Zespół został powołany do przedstawienia rekomendacji rozwiązań postulatów i opracowania raportu, który zostanie przedstawiony Pani Premier. Decyzje podejmowane będą przez Radę Ministrów i Premiera. Nie można oczekiwać, że wszystkie postulaty zostaną natychmiast zrealizowane. Jest to proces który wymaga czasu.

Pani Iwona Hartwich stwierdziła, że osoby niepełnosprawne zgodziłyby się na taką wysokość renty, gdyby miały zabezpieczone bezpłatnie inne świadczenia np. transport, rehabilitację, leki.

Pani Alicja Czarnecka zwróciła uwagę na sytuację osób niepełnosprawnych pobierających rentę socjalną i równocześnie pobierających rentę rodzinną. Gdy renta rodzinna przekroczy określony próg to pomniejszana jest renta socjalna. Ponadto należałoby wprowadzić dodatek dla osób, które pobierają wcześniejszą emeryturę w związku z opieką nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. Obecnie ta grupa opiekunów pobiera bardzo niskie świadczenia, a opiekunowie dzieci mają waloryzowane świadczenia.

Pan Bartosz Marczuk przypomniał, że w przyszłym roku podwyższone zostaną najniższe świadczenia. Ponadto rozważane jest przyznanie opiekunom będącym na tzw. EWK dodatku wyrównawczego do wysokości świadczenia pielęgnacyjnego.

Pani Maria Królikowska zapytała czy jest może planowane dodatkowe, drugie świadczenie dla osób, które opiekują się np. dwójką niepełnosprawnych dzieci. Obecnie istnieje możliwość pobierania świadczenia przez obojwoje rodziców.

Pan Bartosz Marczuk stwierdził, że obecnie nie są planowane takie rozwiązania.

Pani Sylwia Mądra stwierdziła, że środowisko osób z niepełnosprawnością popiera waloryzację świadczeń, tj. renta socjalna. Równocześnie należy wspomnieć o konieczności waloryzacji zasiłku pielęgnacyjnego, ale i innych świadczeń rentowych.

Pani Agnieszka Dudzińska zwróciła uwagę na pułapkę średniego dochodu. Niektóre rodziny stać na rehabilitację swoich dzieci, jednakże w dłuższej perspektywie jest to ogromne obciążenie finansowe, które prowadzi do zubożania rodzin. Niepełnosprawność jest jednym z głównych czynników pauperyzacji rodzin. Powinny istnieć mechanizmy wsparcia publicznego, które zapobiegają takim sytuacjom. Istnieje też problem z gromadzeniem danych dotyczących na przykład rodzin, które opiekują się więcej niż jedną osobą niepełnosprawną, czy też samotnych rodziców posiadających dzieci niepełnosprawne. Biorąc pod uwagę zaprezentowane wcześniej dane dotyczące dzieci niepełnosprawnych objętych Programem 500+ należałoby rozważyć rozszerzenie tego wsparcia na wszystkie dzieci niepełnosprawne. Ewentualnie można by zmienić system przyznawania zasiłku pielęgnacyjnego, poprzez weryfikację orzeczeń, tak jak się to odbyło przy karcie parkingowej. Zasiłek ten jest jedynym świadczeniem niezależnym od dochodu, i powinien realnie kompensować niepełnosprawność. Wysokość zasiłku zależałaby od stopnia i rodzaju niepełnosprawności.

Pani Krystyna Nojda zwróciła uwagę na strukturę niepełnosprawności w rodzinach. Często są to niepełnosprawne dzieci, ale w miarę upływu lat niepełnosprawni stają się również rodzice.

Pani Maria Bednarek podniosła problem opiekunów osób niepełnosprawnych, którzy sami też są niepełnosprawni. Kto ma się zajmować tymi osobami niepełnosprawnymi, kiedy nie ma osób, które są obowiązane do alimentacji. Kto powinien się zajmować ich dziećmi?

Pan Piotr Łysoń stwierdził, że pomocne w poprawie sytuacji rodzin z osobami niepełnosprawnymi byłoby wykorzystanie na większą skalę przez pracodawców elastycznych form zatrudnienia tj. np. możliwości pracy w elastycznych godzinach, pracy w niepełnym wymiarze czasu czy pracy w domu. Kolejnym problemem jest niedostateczna mobilność czy

to członków rodzin osób niepełnosprawnych, czy też samych osób niepełnosprawnych. Konieczne jest zapewnienie systemu wsparcia tej mobilności.

Pan Olgierd Podgórski w odniesieniu do zgłoszonych kwestii zapewnienia opieki w sytuacji braku osób zobowiązanych do alimentacji stwierdził, że jest to kwestia wymagająca uwagi i wypracowania nowego, systemowego rozwiązania. Problemem w tego typu sytuacji jest kwestia definiowania opiekuna faktycznego.

Pani Teresa Kamińska podniosła kwestię opieki wytchnieniowej dla opiekunów osób niepełnosprawnych. Zapewnienie takiej możliwości jest niezwykle ważne dla zdrowia opiekunów. Ważne są również kwestie usamodzielniania dzieci niepełnosprawnych, mieszkalnictwa wspomaganego, aktywizacji rodziców, umożliwienia im podejmowania zatrudnienia.

Przewodniczący stwierdził, że obecnie PFRON prowadzi przegląd realizowanych programów Rady Nadzorczej i w związku z tym będzie można się zastanowić nad ujęciem pewnych poruszanych na spotkaniu problemami w zmienianych bądź nowych programach. Ważne są kwestie opieki wytchnieniowej dla rodziców i opiekunów osób niepełnosprawnych. Nie tylko urlop raz do roku, ale też możliwość bieżącego korzystania np. 20 godzin w miesiącu. Ośrodki rehabilitacyjno – wychowawcze są obowiązane do udzielania takiego wsparcia dla dzieci od 1 do 3 lat w wymiarze kilku godzin tygodniowo.

Pani Monika Cycling zwróciła uwagę na problem osób, które skończyły edukację i nie znajdują miejsca w placówkach terapeutycznych. Środowisko złożyło projekt dotyczący utworzenia nowego typu domów dla niskofunkcjonujących osób z autyzmem i niepełnosprawnością sprzężoną. Zmiany powinny dotyczyć ustawy o pomocy społecznej, gdzie należałoby zwiększyć kwotę dofinansowania do wysokości 550% kryterium dochodowego oraz zapewnienia bezpłatnego transportu. Ważne jest również zapewnienie opieki wytchnieniowej. Problem jest bardzo pilny, tym bardziej, że już od wielu lat sytuacja jest nierozwiązana. Temat był podejmowany w ramach Zespołu do spraw rozwiązań systemowych na rzecz osób niepełnosprawnych, ale do tej pory nie został rozwiązany.

Pan Mirosław Przewoźnik stwierdził, że bardzo trudno byłoby powoływać nowe placówki. Rozwiązaniem mogłoby być utworzenie nowych grup w istniejących już placówkach.

Pani Monika Cycling zwróciła uwagę, że należałoby umożliwić środowisku tworzenie takich domów. Należy zwrócić uwagę, że osób z autyzmem będzie przybywało, jest bardzo duża liczba dzieci, które mają stwierdzony autyzm.

Przewodniczący potwierdził, że zagadnienia dotyczące tworzenia nowych placówek, mieszkalnictwa wspomaganego będą przedmiotem dalszych prac Zespołu.

Pani Agnieszka Dudzińska stwierdziła, że biorąc pod uwagę liczbę osób z autyzmem szacowaną na ok. 10 tys. osób utworzenie jednej placówki w powiecie jest możliwe. Kolejnym problemem jest zapewnianie dowozu dzieciom niepełnosprawnym, nie wszystkie gminy respektują te zapisy. Należy też podjąć kwestię mieszkań chronionych, które nie są w odpowiednim stopniu przeznaczane dla osób niepełnosprawnych oraz lepiej wykorzystać wsparcie realizowane poprzez rodzinne domy pomocy. Należy ujednolicić kwestie związane z przyznawaniem tego rodzaju wsparcia. W chwili obecnej osoba niepełnosprawna na prawo

do pobytu w domu pomocy społecznej, ale miejsce w mieszkaniu chronionym może zostać jej przyznane.

Pani Beata Czajka przedstawiła zmiany w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz świadczeniach przedemerytalnych dotyczące zabezpieczenia opiekunów osób niepełnosprawnych w przypadku śmierci podopiecznego. W przypadku utraty prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego, zasiłku dla opiekuna, opiekunowie mają prawo do otrzymania zasiłku dla osoby bezrobotnej. Ponadto kobiety w wieku co najmniej 55 lat, a mężczyźni 60, posiadający co najmniej 20 i odpowiednio 25 letni okres składkowy usprawniający do emerytury, którzy zarejestrują się w urzędzie pracy, nabywają prawo do świadczenia przedemerytalnego. Obecnie projekt został przekazany do Senatu.

Pani Maria Królikowska stwierdziła, że rozwiązanie to uniemożliwia powrót na rynek pracy opiekunom, ponieważ nie daje możliwości skorzystania z tego wsparcia w innych przypadkach niż tylko śmierć podopiecznego. Ponadto osoba niepełnosprawna powinna mieć możliwość samodzielnego wybrania sobie opiekuna, nie tylko z kręgu osób zobowiązanych do alimentacji.

Pani Ewa Suchcicka stwierdziła, że opiekunowie kiedy to jest możliwe powinni zostać na rynku pracy. W Szwecji każdy rodzic dziecka niepełnosprawnego otrzymuje świadczenie wspomagające, przy równoczesnym utrzymaniu możliwości podejmowania pracy. Osoby pobierające świadczenia pielęgnacyjne powinny mieć możliwość pracy zarobkowej.

Przewodniczący stwierdził, że są kraje gdzie system wsparcia jest na bardzo wysokim poziomie, jak również takie gdzie nie jest ono najlepsze. Mamy oczywiście wiele do nadrobienia, mamy wzory do naśladowania, ale też musimy brać pod uwagę możliwości danego kraju. Kwestie umożliwienia podejmowania pracy przez opiekunów są niezwykle ważne i będą przedmiotem dyskusji.

Pani Maja Szulc postawiła pytanie dotyczące prac zespołu działającego w Ministerstwie Edukacji Narodowej.

Pani Elżbieta Matejka stwierdziła, że zespół kontynuuje swoje pracę. Jedną z kwestii, którymi się zajmuje jest problem finansowania edukacji uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w szczególności uczniów niepełnosprawnych. Powinno się to wiązać z opracowaniem nowego modelu oceny potrzeb edukacyjnych, opartego o diagnozę funkcjonalną z wykorzystaniem Międzynarodowej Klasyfikacji Funkcjonowania Niepełnosprawności i Zdrowia ICF. Celem jest odejście od modelu medycznego na rzecz modelu funkcjonalnego. Diagnoza obejmowałaby całe spektrum związane z edukacją – od potrzeb edukacyjnych, poprzez dostosowanie środowiska szkolnego, pomocy dydaktycznych, czy też stanowiska pracy. Realizowany jest projekt dotyczący nowych narzędzi diagnostycznych, ujmujących podejście funkcjonalne w określaniu rzeczywistych potrzeb edukacyjnych. Konsekwencją nowego podejścia i uzyskania wiedzy o rzeczywistych potrzebach edukacyjnych będą zmiany w zakresie finansowania edukacji uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych.

Pani Agnieszka Dudzińska zadała pytanie dlaczego środowisko rodziców i ekspertów społecznych nie uczestniczy dalej w pracach zespołu działającego w Ministerstwie Edukacji

Narodowej. Ponadto zwróciła uwagę na brak instrumentu wsparcia umożliwiającego płynne przejście z systemu edukacji do warsztatów terapii zajęciowej. Takim instrumentem mogłoby być zatrudnienie wspomagane. Należy umożliwić uczestnikowi wtz podejmowanie prób pracy przy wsparciu trenera pracy i równocześnie pozostanie w wtz, a także umożliwienie zapoznania się z warsztatem osób jeszcze się uczących. Powinno być to finansowane z Funduszu Pracy, ponieważ to daje gwarancje stabilności i pewności finansowania. Konieczne jest też ujednolicenie tej formy wsparcia z funkcjonującym w zatrudnieniu socjalnym trenerem zatrudnienia wspieranego. Ponadto należałoby rozważyć scalenie systemów orzekania, ponieważ obecnie funkcjonujące różne systemy są dużym obciążeniem dla rodziców. W orzekaniu dzieci orzeczenie z poradni psychologiczno – pedagogicznej powinno skutkować uzyskaniem orzeczenia o niepełnosprawności.

Następnie Przewodniczący ustalił termin następnego spotkania na dzień 28 listopada na godz. 12.00. Przedstawił również temat następnego posiedzenia - omówienie kwestii dotyczących kształcenia zawodowego osób niepełnosprawnych oraz rehabilitacji zawodowej, dostępu do edukacji. Informacje zostaną przedstawione przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Warto rozważyć również zaproszenie przedstawiciela Ochotniczych Hufców Pracy. Wskazane jest również zaproszenie Ministra Stanisława Szweda, który sprawuje nadzór nad Departamentem Rynku Pracy.

Pan Piotr Łysoń stwierdził, że problemem w projektowaniu skutecznych rozwiązań w wielu dziedzinach w Polsce jest podejście sektorowe. Często popełnianym błędem jest poprzestawanie na przygotowaniu rozwiązań legislacyjnych, a tymczasem konieczne jest też podjęcie działań organizacyjnych, szkoleniowych, informacyjnych. Na przykład promocja elastycznych form zatrudniania pomogłaby w zmianie nastawienia pracodawców do wykorzystywania na większą skalę tej formy zatrudnienia. Ważne jest też wsparcie w zakresie mobilności, w związku z zanikającym transportem publicznym na niektórych obszarach peryferyjnych. Ponadto w opiece wytchnieniowej niezwykle istotne jest zaufanie osób korzystających z tej formy wsparcia do osoby oraz organizacji, która świadczy tę usługę. Dlatego niezbędne jest stworzenie systemu, w którym osoby świadczące usługi na rzecz osób niepełnosprawnych, w tym i w ramach opieki wytchnieniowej, były godne zaufania.

Przewodniczący stwierdził, że Zespół stara się patrzeć na problemy osób niepełnosprawnych w sposób kompleksowy i holistyczny.

Pani Teresa Kamińska podkreśliła, że ważne są kwestie dotyczące umożliwienia podejmowania zatrudnienia przez rodziców dzieci niepełnosprawnych, ich aktywizacji. Nie można również zaniedbać kwestii usamodzielniania dzieci niepełnosprawnych. Wszystkie powstające rozwiązania powinny być konsultowane wszechstronnie i sprawdzane pod kątem wpływu na inne instrumenty wsparcia.

Pan Marek Łukomski zgłosił propozycję zaproszenia na następne posiedzenie przedstawiciela Zakładów Doskonalenia Zawodowego.

Pani Iwona Hartwich stwierdziła, że zatrudnienie mogą podejmować ci rodzice, których dzieci nie są niepełnosprawne w stopniu znacznym. W innym wypadku niezbędna jest zapewnienie opieki wytchnieniowej. Natomiast w zakresie wsparcia rodziców w mobilności proponuje

przywrócić program PFRON „Sprawny dojazd”, który oferował dofinansowanie do zakupu auta. Powinny być też dopłaty do paliwa.

Pani Maria Królikowska poruszyła kwestię specjalistycznych usług opiekuńczych, które są trudno dostępne, odpłatne. Usługi powinny być dostępne dla wszystkich, nie tylko dla osób niepełnosprawnych intelektualnie. Ponadto jest też problem dotyczący dofinansowania likwidacji barier. Każdy powiat ustala swoje zasady i poziom finansowania. Pomimo możliwości uzyskania dofinansowania do 95% pcp przynajmniej dofinansowanie w kwocie dużo niższej. Osiągane dochody uniemożliwiają wniesienie wkładu własnego. Zamyka to osoby niepełnosprawne w domu.

Pani Maja Szulc zapytała o możliwość uzyskania zwrotu kosztów dojazdu na spotkania Zespołu. Ponadto poruszyła kwestię dotyczącą dużego wkładu własnego, który też jest konieczny do poniesienia w ramach programów celowych PFRON. Osób niepełnosprawnych nie stać na takie wydatki.

Przewodniczący potwierdził możliwość uzyskania zwrotu kosztów przejazdu na posiedzenia Zespołu.

Pani Alicja Czarnecka poruszyła kwestię otrzymywania dofinansowania do różnych zadań tj. sprzęt rehabilitacyjny, bariery, turnusy rehabilitacyjne. Są osoby, które od kilku lat nie otrzymały dofinansowania pomimo ubiegania się o nie. Trudno również jest otrzymać skierowanie do sanatorium. Istnieją też problemy związane z uzyskaniem dofinansowania do zakupu wózków, w ramach programów można otrzymać tylko wózek o napędzie elektrycznym, a nie wózek aktywny. Ponadto są niskie dofinansowania do zakupu wózków z Narodowego Funduszu Zdrowia. W przypadku specjalistycznych usług opiekuńczych powinien zostać zniesiony obowiązek dopłaty. Ponadto należy przestać dzielić rodziców, ponieważ rodzice na EWK podwyżkę świadczenia dostaną dopiero od marca, a do tego tylko do 1000 zł. Są to osoby w starszym wieku, które same często już wymagają pomocy.

Przewodniczący podsumowując przypomniał, że Zespół został powołany w celu przedstawienia rozwiązań na postulaty zgłoszone przez środowisko opiekunów osób niepełnosprawnych. Na spotkaniu w styczniu Zespół zajmie się postulatami dotyczącymi utworzenia koszyka gwarantowanych świadczeń rehabilitacyjnych, zdrowotnych oraz usług opiekuńczych, dostępnych dla każdego niepełnosprawnego bez względu na wiek i przejęcia przez NFZ finansowania zaopatrzenia osób niepełnosprawnych w sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze.

Pan Robert Kwiatkowski, odnosząc się do kwestii realizacji dofinansowań dla osób niepełnosprawnych, stwierdził, że PFRON tylko przekazuje ok. 1 mld zł do samorządów, które samodzielnie decydują o ich wydatkowaniu. W chwili obecnej PFRON realizuje badanie ewaluacyjne działań samorządów powiatowych dotyczących zadań z zakresu wsparcia osób niepełnosprawnych. Zgodnie z przyjętymi założeniami samorzady miały realizować swoje zadania ze wsparciem środków PFRON, ale również angażować swoje środki. Powiaty wykorzystują tylko środki PFRON, a sposób realizacji dofinansowania jest różny w zależności od powiatu. Będą przygotowywane standardy realizacji zadań w powiecie, do wykorzystania jako dobre praktyki. Analizowany również będzie program „Aktywny samorząd”, a zmiany konsultowane ze środowiskiem, aby poprawić go adekwatnie do zgłaszanych potrzeb. Należy

wydatkować posiadane środki w sposób jak najbardziej efektywny. PFRON planuje wprowadzenie nowych programów dotyczących rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, przede wszystkim w zakresie poprawy wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych przez administrację publiczną.

Podsumowując Przewodniczący podziękował członkom Zespołu i zaproszonym gościom za merytoryczną współpracę. Poinformował obecnych, iż na posiedzenia będą zapraszane wszystkie osoby ze strony społecznej, które zgłosiły chęć wzięcia udziału w pracach Zespołu. Tematy spotkań będą różne i osoby zainteresowane mogą brać udział w spotkaniach, których tematyka ich interesuje. Wyraził przekonanie, że uda się wypracować rozwiązania możliwe do zrealizowania, a także akceptowane przez stronę społeczną.

Następnie Przewodniczący zamknął posiedzenie Zespołu.

Załącznik:

1. Lista obecności